

JAMES PATTERSON

EMILY RAYMOND

FIRST LOVE

RES A PERDRE. VIU EL MOMENT

First love

JAMES PATTERSON
I EMILY RAYMOND

TRADUCCIÓ DE CARLES ANDREU

fanbooks

Fanbooks

© 2015, James Patterson
© de la traducció: 2015, Carles Andreu Saburit
© d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62 s.l.u.,
Fanbooks, Av. Diagonal 662-664, 08034 Barcelona

Fotografies de Sasha Illingworth
© Shutterstock

Primera edició: octubre del 2015

La primera edició en anglès va ser publicada als EUA al gener del 2014.
Aquesta edició es publica per acord amb Little, Brown and Company,
segell d'Hachette Book Group, Inc., Nova York, EUA. Tots els drets reservats.

Tots els personatges i fets d'aquest llibre són producte de la imaginació
de l'autor. Qualsevol semblança a fets i persones reals és totalment
una coincidència.

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Víctor Igual S.L.
Impressió: Limpergraf
Dipòsit legal: B. 20.823-2015
ISBN: 978-84-16297-45-0

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes
per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

A LES 4.30 DE LA MATINADA EM VAIG DESpertar i vaig agafar la motxilla de sota el llit. Havia passat les darreres nits fent-la, desfent-la i tornant-la a fer, per assegurar-me que m'enduia només el que necessitava i res més: un parell de mudes, una pastilla de sabó (que servia «per depilar-se, rentar-se el cap, fer massatges, rentar-se les dents i ensabonar-se el cos», deia l'etiqueta), i una navalla suïssa que havia arreplegat d'un calaix de l'escriptori del meu pare. Una càmera. I, naturalment, el meu diari, que porto sempre a sobre.

Ah, i més de mil cinc-cents dòlars en efectiu, perquè feia més de cinc anys que era la millor cangur del barri i exigia les tarifes corresponents.

Potser en el fons sempre havia sabut que fotria el camp. Perquè, si no, per què no m'havia polit els calés comprant-me un iPhone i un vestit de Vera Wang per al ball de final de curs, com

la resta de noies de la classe? Havia tingut aquell mapa dels Estats Units penjat a la paret des de feia segles, i de tant en tant me'l quedava mirant i em preguntava com devia ser Colorado, o Utah, o Michigan, o Tennessee.

De fet, no em puc creure que em costés tant reunir el coratge necessari per marxar. Sobretot tenint en compte que ja havia vist com la mare feia el mateix. Sis mesos després de la mort de la meva germana petita, la Carole Ann, la mare s'havia eixugat els ulls enrogits i havia tocat el dos. Havia tornat a la costa Est,

on havia crescut, i segons semblava no havia mirat enrere ni una sola vegada.

Potser les ganes d'arrencar a córrer són una cosa genètica. La mare ho va fer per fugir de la pena. El meu pare s'evadeix amb l'alcohol. I ara era jo la que estava a punt de fugir. I, la veritat, em sentia curiosament bé. Per fi. Quasi podia perdonar la mare per haver desaparegut.

Em vaig posar la roba de viatge i les vambes, em vaig acomiadar de les meves botes preferides, em vaig carregar la motxilla a l'esquena i en vaig ajustar les corretges. Trobaria a faltar aquell pis, aquell poble i aquella vida tant com un expresidiari troba a faltar la presó. És a dir, gens ni mica.

El pare dormia a l'horrible sofà de la sala d'estar. Originalment tenia un estampat de floretes rosa, però amb el temps s'havien anat tornant d'un color entre ataronjat i marró, com si en aquell pis fins i tot les flors de tela es pansissin per falta d'atenció. Vaig passar per davant seu i em vaig dirigir cap a la porta.

El pare va deixar anar un ronc, però més enllà d'això ni tan sols es va moure. Durant els últims anys s'havia acostumat a veure com els altres fotien el camp. Ja no venia d'aquí que un membre més de la família Moore el deixés a l'estacada.

Però en arribar al vestíbul em vaig aturar un moment. Me'l vaig imaginar despertant-se i anant a la cuina arrossegant els peus per preparar-se el cafè. Veuria que l'havia deixat neta i m'ho agrairia. Potser fins i tot decidiria sortir d'hora de la feina i preparar un sopar familiar (o per al que quedava de la família).

I llavors m'esperaria a taula, tal com jo l'havia esperat tantes nits, fins que el menjar es refredaria.

Finalment s'adonaria del que passava: me n'havia anat.

Vaig notar una dèbil fiblada al pit. Vaig recular fins a la sala.

El pare dormia cap per amunt i respirava per la boca, amb les sabates encara posades. Vaig allargar la mà i li vaig tocar lleument l'espatlla.

Ben pensat tampoc no havia estat un pare horrible. Pagava el lloguer i el menjar, si bé és cert que normalment qui anava a comprar era jo. Quan parlàvem, cosa que no passava gaire sovint, em preguntava pels estudis. Jo sempre li deia que tot anava bé, me l'estimava prou per mentir-li. Sabia que ell feia el que podia, per molt que no fos gran cosa.

Havia escrit uns vuit-cents esborranys de cartes de comiat. La carta suplicant: «Sisplau, pare, prova d'entendre'm: ho he de fer». La carta afalagadora: «És justament l'amor que m'has demostrat el que m'ha donat forces per emprendre aquest viatge». La carta literària: «Tal com va dir el gran dramaturg irlandès George Bernard Shaw, “a la vida no es tracta de trobar-se un mateix, sinó de crear-se un mateix”». La carta emprenyada: «No pateixis per mi, sé cuidar-me sola. És el que faig des que va marxar la mare». Al final, però, cap no m'havia semblat bé i les havia llençat totes.

Em vaig acotar ben a prop seu. Vaig notar l'olor de cervesa, de suor i de loció d'afaitar Old Spice.

—Ai, pare —vaig xiuxiuejar.

Potser una part de mi, molt petita, esperava que es despertés

i no em deixés marxar. Una part minúscula, dèbil, que només volia tornar a ser una nena, amb una família que no estigués malalta i destrossada. Però de totes les coses que podien passar, aquella, justament, no n'era una.

Així doncs, vaig fer un petó a la galta del pare i vaig marxar per sempre.

2

EN ROBINSON M'ESPERAVA AL RESERVAT del fons del cafè de l'avinguda Klamath, que obria tota la nit, a dues cantonades de l'estació d'autobusos. Al costat tenia una motxilla que semblava que hagués bescanviat per un pollastre i una moneda de cinc centaus a un vagabund que viatjava de polissó als trens. La seva cara em va fer pensar en un gos guardià, d'aquells que dormen sempre amb un ull entreobert. Em va mirar a través del fum que s'elevava de la tassa de cafè.

—He demanat pastís —va dir.

Com si hagués estat esperant aquelles paraules per fer acte de presència, la cambrera ens va dur un plat amb un pastís de gerds mig desfet i dues forquilles.

—Veig que hem matinat, avui —va dir. Fora encara era fosc. No s'havien llevat ni els ocells.

—En realitat som vampirs —va respondre en Robinson—.

Hem decidit fer un mos abans de ficar-nos al taüt. —Va mirar de cua d'ull la placa amb el nom i li va dirigir un somriure esplèndid.— No ens delatis, d'acord, Tiffany? No em ve de gust que em clavin una estaca al cor. Només tinc cinc-cents anys, sóc massa simpàtic i jove per morir.

La noia va riure i es va tombar cap a mi.

—Crec que el teu xicot està lligant amb mi —va dir.

—Eh, que no és el meu xicot —vaig respondre jo immediatament.

En Robinson va ser quasi igual de ràpid amb la seva rèplica:

—És veritat, em va demanar per sortir però li vaig dir que no.

Li vaig clavar una puntada per sota de la taula i ell va deixar anar un esgarip.

—És mentida —vaig replicar—. En realitat va anar al revés.

—Sembleu una parella d'humoristes —va dir la cambrera.

No era gaire més gran que nosaltres, però va brandar el cap com si fóssim dues criatures.— Hauríeu de sortir de gira.

En Robinson va clavar una bona queixalada al pastís.

—Farem una gira, creu-me —va dir.

Em va acostar el plat, però jo vaig fer que no amb el cap. No podia menjar. Fins ara havia aconseguit mantenir l'ansietat a ratlla, però de sobte estava feta un sac de nervis. Quan havia fet una cosa tan de bojos, tan colossal? Però si ni tan sols m'atrevia a tornar a casa més tard de l'hora permesa!

—Afanya't a acabar-te el pastís —vaig dir—. El bus cap a Eureka surt d'aquí a quaranta-cinc minuts.

En Robinson va deixar de mastegar i se'm va quedar mirant.

—Perdona?

—El buuuuuus —vaig repetir, allargant la paraula—. El bus amb què sortirem d'aquí, tio!

En Robinson va esclatar a riure i vaig estar a punt de clavar-li una altra puntada, perquè no costa gaire distingir si algú riu amb tu o de tu.

—Què és el que et fa tanta gràcia?

Ell es va inclinar cap endavant i va posar les mans sobre les meves.

—Axi, Axi, Axi —va dir, brandant el cap—. Aquest és un viatge que recordarem tota la vida. I no el farem en un autobús de la Greyhound.

—Com? A més a més, una cosa, qui està al càrrec d'aquest viatge? —vaig preguntar—. I què té de dolent l'autobús?

En Robinson va sospirar.

—Ho té tot, dolent. Però te'n donaré alguns exemples concrets perquè deixis de clavar-me aquests ullassos blaus que tens. Aquest és el nostre viatge, i no penso compartir-lo amb un paio que acaba de sortir de la presó o amb una iaia que em vol ensenyar les fotos dels néts —va explicar, assenyalant-me amb una forquillada de pastís—. A més a més, el bus és bàsicament un brou de cultiu gegant de superbacteris i trigues una eternitat a anar a qualsevol banda. Considera-ho dues raons extra.

Vaig aixecar les mans, exasperada.

—Doncs que jo sàpiga no tenim un avió privat, Robinson.

—Qui ha dit res d'avions? Agafarem un cotxe, penjada —va dir. Llavors es va reclinar i va creuar les mans al clatell, com si res.— I quan dic *agafar*, ho dic literalment.